

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.473/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe) Független Rendőr Szakszervezet (1146 Budapest, Thököly út 172.;
A felperes képviselője:	ügyintéző: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 10.K.700.206/2025/10. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a peresített időszakban a rendőrkapitányság1 állományában, a rendőrs1 szolgálatirányító parancsnoki beosztásban teljesített szolgálatot. 2022. január 1. napjától kezdődően beosztásába nem tartozóan járőrszolgálati feladatokat is ellátott előjárói utasításra. Ezen tevékenysége során rendszeresen végzett járőrkörzet szerinti útvonal alapján járőrszolgálatot, részt vett közúti közlekedési szabályok betartásának ellenőrzésében, meghatározott bűncselekmények kiszűrésében, megakadályozásában és felderítésében, tiltott

horgászatok felderítésében, megakadályozásában, fokozott ellenőrzésekben, területellenőrzésekben, illetve napi statisztikai adatszolgáltatásban. 2023. év januárjától kezdődően utasítás alapján az éjszakás, 12 órás szolgálatparancsnoki szolgálatokon belül 21.30 és hajnali 5.30 között a rendőrkapitányság1 rendőrőrs2 szolgálatparancsnokával közös gépkocsizó járőrszolgálatot látott el, melynek során járőrszolgálati tevékenység és ehhez kapcsolódó intézkedések kerültek végrehajtásra. A rendszeres járőri feladatok, járőrszolgálat, gépjármű ellenőrzések és fokozott ellenőrzések ellentételezéséért előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám1 számú határozatával annak megalapozatlansága miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2022. január 1-től 2024. november 30. napjáig terjedő időszak vonatkozásában (2022. december hónapot kivéve) bruttó 1.217.475 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére; keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvénye (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjait egyaránt megjelölte. A megbízási díj mértékét azon esetekben, ahol 1-3 járőri szolgálatot látott el, a rendvédelmi illetményalap 75%-os mértékében, ahol 4 vagy ennél több járőri szolgálatot teljesített, a rendvédelmi illetményalap 100%-os mértékében jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.198.150 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Elsődlegesen rámutatott, a felperes valóban további többlettevékenységeket rögzített a kereseti kérelmében a szolgálati panaszban foglaltakhoz képest, ettől függetlenül a szolgálati panaszban előadottak megalapozták a megbízási díjra való jogosultságát; amely kimutatással összefüggésben az alperes önmagában a tevékenységek elvégzését, mint tényadatot nem vitatta, azok minősítésében volt vita a felek között. Leszögezte, hogy – a csatolt iratok és a peranyag részévé tett tanúvallomások szerint is – a felperes által végzett járőrszolgálatok, járőri feladatokat túlmutattak a felperesi beosztáson, ekként a szolgálatirányító parancsnok munkakörébe nem tartozó többletfeladatok voltak. Nem osztotta az alperes előadását, hogy e körben a felperesnek ellenőrzési és irányítási feladatai voltak a járőrök tekintetében. Megállapítható volt ugyanis a csatolt iratok tartalmából, hogy a felperes konkrét intézkedéseket is végzett, és feladata nem abból állt a járőri tevékenység során, hogy a járőr beosztású kollégáit ellenőrizte volna, ezt a peres eljárás további adatai cáfolták (eligazítások, beszámoltató lapok). A Hszt. az egyes munkakörökre kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez képest kell megállapítania a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltakat korlátlanul nem bővítheti. A Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos módosítása a korábbiakhoz képest szigorúbb feltételekhez kötötte a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot, ugyanakkor a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának ugyanezen időponttól történő módosítása a hivatásos

állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki. Megállapította, hogy a 2023. február 1. napjától kezdődő időszak vonatkozásában a felperes rendszeres jelleggel jelentős többletmunkát végzett, az érintett hónapokban nem eseti jelleggel látott el a beosztásához nem tartozó járőrszolgálatokat és egyéb, a szolgálati panaszban részletezett többletfeladatokat; így módon a megbízási díjra jogosultságot a teljes peresített időszak vonatkozásában a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megállapíthatónak találta, ennek tükrében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pont szerinti esetkört nem vizsgálta. A megbízási díj mértéke tekintetében a 2023. február 1. napját megelőző időszakra egységesen 75%-ban állapította meg annak összecszerúságát, csupán a 2023. február 1. napját követő időszak tekintetében ítélte meg a 100%-os mértéket. Érvelése szerint így, a Hszt. módosítását megelőző és azt követő időszak vonatkozásában el lehetett különíteni a többletmunka tekintetében azt is, hogy 2023. február 1. napja után már jelentős többletmunkának minősült a felperes által ellátott többletfeladat; tehát ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte; másodlagosan az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatását azzal, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított díjazást – az egész időszak vonatkozásában – 75%-ra mérsékelje. Másodfokú költségigényt is előterjesztett. Jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (2)-(3), és (5)-(6) bekezdéseit, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben derítette fel, és csak részben alkalmazta a megfelelő jogszabályokat, ezért téves jogi következtetésre jutott. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellőképpen a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 14/2017. ORFK utasítás) 15. pontjában foglaltakat, mely szerint a szolgálatparancsnok feladatait úgy kell szervezni, hogy napi szolgálatteljesítési idejének legalább 1/3-át közterületen, határterületen töltsse, amely időtartamot elsősorban az alárendelt állomány tevékenységének ellenőrzésére, helyszíni koordinálására, rendőri intézkedések szakmai irányítására és felügyeletére kell fordítania; vagyis elsődlegesen, de nem kizárólagosan. Nem értékelte megfelelően a rendelkezésre álló tanúvallomásokat sem, mely szerint a vízirendészeti területen szolgálatot teljesítő szolgálatirányító parancsnok feladata más szolgálatirányító parancsnokokhoz képest speciális a 14/2017. ORFK utasítás 18. pontjában rögzített feladat ellátásának tükrében, amikor a szolgálati idő alatt végzett tevékenységet, a feladatok végrehajtását nyilvánvalóan csakis a közterületen lehet ellenőrizni (pl. az alárendelt állomány öltözetét, szolgálatra alkalmas állapotát, szolgálati igazolványának meglétét és érvényességét stb.). Ugyanígy a 14/2017. ORFK utasítás 30. pontja szerinti egyes feladatokat is csakis a helyszínen, szolgálat közben, a járőr mellett tudta teljesíteni (így pl. a szolgálatteljesítés módját, az alárendelt állomány szolgálati öltözetét, felszerelését, fegyverzetét; a személyi szabadság korlátozásával járó intézkedést, a kényszerítő eszköz alkalmazását stb.). Érvelése szerint nem került a peres eljárás során teljeskörűen bizonyításra, hogy a felperes vegyes szolgálata (szolgálatirányító/járőr) esetén a felperes 12 órás szolgálatirányítói feladatai mellett ellátott járőri feladatai milyen mértékű többletmunkának

tekinthetők, ugyanis a 14/2017. ORFK utasítás 15. pontja – mely 2023. február 23. napjáig volt hatályos – a szolgálatirányító parancsnok részére előírja, hogy szolgálati idejének 1/3-át közterületen töltsse el. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a tényt, hogy a felperes munkaideje nem változott, nem eredeti besorolás szerinti munkája mellett, nem tényleges többletfeladatként végezte e tevékenységét. Mindezek okán a kereset jogalapja nem áll fenn, ezért annak elutasításának van helye (elsődleges fellebbezési kérelem).

[5] A másodlagos fellebbezési petítuma körében arra hivatkozott, hogy a napi beszámolók nem támasztják alá azon tényt, hogy a felperes 2023. február 1. napjától jelentős többletmunkát végzett a korábbi pertárgyidőszakhoz képest, e körben utalt a 2023. június, november, valamint 2024. június és november vonatkozásában fellelhető adatokra, melyek értékelése szerint helytelen az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy 2023. február 1. napjától a felperes által végzett járőrszolgálatok és vegyes szolgálatok száma jelentős mértékű növekedést mutatott volna. Arra is rámutatott, hogy azon ítéleti ténymegállapításnak, mely szerint a felperes az éjszakai szolgálatai alatt a rendőrszolgálatparancsnokával együtt 21.30 és hajnali 5.30 között közös gépkocsizó járőrszolgálatot látott el, részben ellentmondanak az alperes által csatolt, 2023. február 1. napját követő napi beszámoló lapok.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében – annak indokaival egyetértve – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, azzal, hogy másodfokú perköltségigényét 60.000 forintban jelölte meg.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés megalapozatlan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes állította ugyan az elsőfokú ítéletnek a tényállásra vonatkozó megállapításai, valamint a bizonyítékok értékelésének helytelenségét, ezek tekintetében ugyanakkor eljárásjogi jogszabálysértést nem állított (nem jelölt meg), csupán az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól; továbbá a megbízási díj mértéke körében az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést vitatta. Ez azt jelenti, hogy az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyíték értékelés mellett vizsgálhatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[9] A jogalap körében megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság arról, hogy amennyiben a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett, az alól nem mentesítve végzi, ezért a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés]. Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a szolgálatirányító parancsnok beosztás volt. A belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú melléklete különböző beosztásként nevesíti a járőr, járőrvezető, járőrparancsnok, illetve a szolgálatparancsnok beosztást. A szolgálatparancsnok és a járőr, járőrvezető beosztások egymástól eltérnek, előbbi nem járőrszolgálatot, hanem utóbbiak irányítását, koordinálását és ellenőrzését végzi. A két beosztás eltérőségét, feladatainak különbözőségét bizonyítja továbbá, hogy előbbiek feladatairól 14/2017. ORFK utasítás, addig utóbbiak feladatairól a járőr- és őrszolgálati szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás rendelkezik. Mindezek tükrében a lényeges az, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott. Az alperes megalapozatlanul és helytelenül hivatkozott a 14/2017. ORFK utasítás 15. pontjában foglaltakra, a szolgálatparancsnoknak ugyanis a saját beosztásában, saját munkaköri feladatait ellátva kell a napi szolgálatteljesítési idejének legalább 1/3-át közterületen töltenie, vagyis az alárendelt állományi koordinálása, irányítása és ellenőrzése céljából; ugyanakkor a perbeli közterületi feladatok során nem e vezetői minőségében, hanem járőrként járt el. Az alperes fellebbezési érvelése e vonatkozásban azért is téves, mert a napi szolgálatteljesítési idő 1/3-át elérő közterületen történő szolgálat ellátás a felperes előírt feladatainak munkavégzési helyszínével kapcsolatos, s nem eredményezheti a járőri beosztás (járőrszolgálat) ellátásának igényét, előírását is, mint munkaköri feladat. A két beosztás azonos feladatellátását önmagában kizárja azok egymás alá-fölérendeltsége: egyik beosztásnak (szolgálatirányító parancsnok) a másik (járőr) feletti ellenőrzési, utasításadási és beszámoltatási jogköre.

[10] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott a munkaidő változatlanságára. A többletfeladatok ellátásának megbízási díjjal történő ellentételezése ugyanis nem igényli annak túlszolgálatban, történő ellátását, az nem tényállási elem.

[11] A Hszt. 71. § (3) bekezdésének módosításával a jogalkotó szándéka arra irányult, hogy a többletszolgálatért járó helyettesítési díjra az állomány tagja csak azokban az esetekben legyen jogosult, amikor a többletfeladat ellátása valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit. Az elsőfokú bíróság – ugyan sommásan –, de indokát adta annak, hogy a felperes által a szolgálatirányító parancsnok beosztása mellett rendszeresen végzett járőri feladatokat miért tekintette jelentős többletmunkavégzésnek. A tényállásban foglaltak és a jogi indokolásban leírtak összevetése alapján megállapítható, hogy

figyelemmel volt a felperes speciális helyzetére, jelesül arra, hogy a szolgálatirányító parancsnoki beosztásában ténylegesen (nyilvánvalóan többletfelelősséggel és szervezési feladatokkal is járó) vezetői munkát végzett, mivel előbbi beosztásában az alárendelt állomány munkáját is irányította, koordinálta, ellenőrizte és beszámoltatásukat végezte. Mindezek mellett látott el rendszeresen járőrköri szerinti útvonal alapján járőrszolgálatot, vett részt közúti közlekedési szabályok betartásának ellenőrzésében, meghatározott bűncselekmények kiszűrésében, fokozott ellenőrzésekben stb.; 2023. januárjától kezdődően az éjszakai, 12 órás szolgálatparancsnoki szolgálatain belül 21.30 és hajnali 5.30 között rendszeresen a rendőrkapitányság1 rendőrőrs2 szolgálatparancsnokával közösen gépkocsizó járőrszolgálatot látott el, melynek során a járőrszolgálati tevékenységhez kapcsolódó intézkedések kerültek végrehajtásra. Az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetésre jutott, amikor ezen körülmények összességét jelentős többletmunkavégzésként értékelte. Az a körülmény pedig, hogy a többletfeladatellátás hónaponként esetleg eltérő mértékű volt, a feladatellátás hosszú ideig, rendszeresen végzett jellegét nem érinti, nem rontja le; ezért az elsőfokú bíróság – a megbízás rendszeres jellege és a jelentős többletmunka ellátása miatt – a kereset megalapozottságáról e körben is helytálló döntést hozott.

[12] Az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét az összecszerűség körében a beszámolólapok adatai alapján vitatta, melyekről azonban a meghallgatott tanúk, köztük az őrsparancsnok is elmondta (10.K.700.205/2025/12. számú jegyzőkönyv, 4. oldal negyedik bekezdés), hogy azokból valós intézkedésadatok nem állapíthatók meg. Ehhez képest tényszerűen állapítható meg, hogy a felperes 2023. február 1-től minden éjszakai szolgálatban 21.30 és 05.30 óra között a rendőrőrs2 szolgálatirányítójával, meghatározott járőrkerületben gépkocsizó járőrszolgálatra volt kötelezve. Ily módon az elsőfokú bíróság a peresített időszak egészére vonatkozóan helytálló következtetést vont le, amikor megállapította a felperes megbízási díjra jogosultságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

[13] Az ítéltábla megállapította – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít –, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett összecszerű mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 71. § (5) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75, illetve 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [2]-[4], valamint [40] bekezdéseiben ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. Figyelemmel volt arra, hogy a felperes szolgálatparancsnokként rendszeresen végzett járőri vegyesnapi szolgálatokat, járőri szolgálatokat, továbbá arra is, hogy ezek száma 2023. februárjától jelentős mértékben növekedést mutatott. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben a körben is osztotta. A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 75, illetőleg 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; így módon nincs jogalap a helytálló ítéleteti döntés megváltoztatására.

[14] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[15] A felperes 60.000 forint összegű másodfokú perköltséget igényelt, ám annak vonatkozásában sem perköltség-felszámítást nem csatolt, sem a vonatkozó jogszabályhelyet nem jelölte meg, ebből következően a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(3) bekezdéseiben foglalt felszámításnak nem tett eleget, így a másodfokú bíróság a pernyertes felperes részére perköltséget nem állapított meg.

[16] Az alperes az illetékekről szóló 199. évi CXIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 95.852 forint.

[17] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[18] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 1.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke, előadó	bíró	bíró